

Sygn. akt II Ca 816/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski (spr.) SR del. Renata Tarnowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2014 roku w S.

sprawy z powództwa **A. H.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie

z dnia 8 maja 2013 r., sygn. akt I C 324/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie 1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. H. kwotę 6.236,14 zł (sześć tysięcy dwieście trzydzieści sześć złotych czternaście groszy) z ustawowymi odsetkami: od kwoty 5.809,14 zł (pięć tysięcy osiemset dziewięć złotych czternaście groszy) od dnia 04.09.2010 r. i od kwoty 427 zł (czterysta dwadzieścia siedem złotych) od dnia 08.04.2011 r. i w pozostałej części powództwo oddala;

b. w punkcie 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.076,71 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt sześć złotych siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

c. w punkcie 3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 93,74 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów sądowych;

d. dodaje punkt 4. o treści: „nakazuje ściągnąć od powódki A. H. z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 15,26 zł (piętnaście złotych dwadzieścia sześć groszy) tytułem kosztów sądowych;

II. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 139 zł (sto trzydzieści dziewięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 816/13

UZASADNIENIE

Powódka A. H. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5027 zł, wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 4600 zł od dnia 4 września 2010 roku do dnia zapłaty i od kwoty 427 zł od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania sądowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu wskazała, iż w dniu 3 sierpnia 2010 roku doszło do kolizji, w której należący do niej samochód osobowy został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Powódka wskazała, że pozwana uznała szkodę w pojeździe powódki za całkowitą i wypłaciła odszkodowanie. Zdaniem powódki jednakże w niniejszej sprawie nie zachodził przypadek szkody całkowitej. Powódka wyjaśniła, iż wezwała pozwaną do zapłaty pełnej rekompensaty szkody. Pozwana odmówiła dopłaty odszkodowania. Powódka podała, iż w niniejszym postępowaniu dochodzi kwoty 5027 zł, na którą składa się kwota 4600 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu oraz kwota 427 zł tytułem kosztów poniesionych na sporządzenie opinii przez niezależnego rzeczoznawcę.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniosła, iż wypłata odszkodowania nastąpiła w wartości netto, z uwagi na fakt, że powódka nie oświadczyła czy ma możliwość odliczenia podatku VAT. Dopiero po złożeniu przez powódkę oświadczenia w dniu 20 grudnia 2012 roku o możliwości odliczenia podatku VAT, pozwana przyznała na jej rzecz dopłatę do pierwotnego wypłaconego w wysokości netto odszkodowania w kwocie 907,46 zł, stanowiącego różnicę w kwocie odszkodowania w wartości brutto a wypłaconej pierwotnie kwocie odszkodowania w wysokości netto. Następnie pozwana podniosła, iż żądanie powódki objęte niniejszym pozvem jest niezasadne i prowadziłyby do jej wzbogacenia. W ocenie pozwanej, wskazywana przez powódkę wartość pojazdu przed powstaniem szkody jest zawyżona z uwagi m.in. na uwzględnienie w wyliczeniu wartości nie zamontowanych relingów dachowych, czy dodatkowego rzędu foteli. Pozwana zakwestionowała także roszczenie powódki co do zwrotu kwoty 427 zł, z tytułu sporządzenia dodatkowej opinii przez niezależnego rzeczoznawcę podnosząc, iż nie mogą one być przyznawane automatycznie. W niniejszej sprawie pozwana zgodne z żądaniem powódki o kosztorysowe rozliczenie szkody sporządziła stosowną wycenę. Stąd brak jest podstaw do uznania roszczenia powódki w kwestii zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie prywatnej kalkulacji.

W toku postępowania powódka rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 7206,60 zł, wraz z odsetkami ustawowymi licznymi od kwoty 6779,60 zł od dnia 4 września 2010 roku do dnia zapłaty i od kwoty 427 zł od dnia 8 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania sądowego według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Wyrokiem z dnia 8 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie: zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powódki A. H. kwotę 7206,60 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 6779,60 zł od dnia 4 września 2010 roku i od kwoty 427 zł od dnia 8 kwietnia 2011 roku(1.); zasądził od pozwanego

na rzecz powódki kwotę 2612,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (2.) i nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 109 zł tytułem kosztów sądowych.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 3 sierpnia 2010 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki R. o numerze rejestracyjnym (...), należący do powódki. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

W dniu 4 sierpnia 2010 r. dokonano zgłoszenia szkody komunikacyjnej u pozwanej. (...) S.A. w W. dokonało wyceny uszkodzonego pojazdu i określiło jego wartość sprzed szkody na kwotę 9700 zł brutto, zaś koszt naprawy samochodu na kwotę 10.472,83 zł. Dnia 10 listopada 2010 r. pozwana wydała decyzję, w której przyznała powódce odszkodowanie w kwocie 3729,54 zł netto.

Powódka nie zgodziła się z decyzją pozwanej i wniosła odwołanie. Pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Powódka nie zgadzając się z przedstawionym przez ubezpieczyciela wyliczeniem wartości szkody, zleciła sporządzenie kosztorysu rzeczoznawcy samochodowemu, który w kosztorysie z dnia 20 grudnia 2010 roku określił koszt naprawy na kwotę 10.018,03 zł, natomiast jego wartość na kwotę 11 700 zł. Koszt przeprowadzenia kalkulacji naprawy przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego wynosił 427 zł i został w całości pokryty przez powódkę.

W dniu 20 grudnia 2010 roku powódka złożyła deklarację dotyczącą sposobu rozliczenia szkody z dnia 3 sierpnia 2010 roku wskazując, iż nie użytkuje przedmiotowego pojazdu w ramach działalności gospodarczej i nie odliczyła podatku VAT przy zakupie pojazdu. Związku ze złożonym oświadczeniem pozwane towarzystwo ubezpieczeń przyznało na jej rzecz dopłatę w kwocie 907,46 zł do pierwotnie wypłaconego w wysokości netto odszkodowania.

Pismem z 14 lutego 2011 roku powódka, wezwała pozwaną do zapłaty 6715,49 zł, na którą to kwotę składała się kwota 427 zł tytułem poniesionych kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę oraz kwota 6288,49 zł tytułem pełnej kompensaty kosztów naprawy pojazdu - w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania tytułem pełnej rekompensaty szkody. Następnie pismem z dnia 23 lutego 2011 roku powódka wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5745,03 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania tytułem pełnego odszkodowania. Wskazane wezwanie pozwana otrzymała w dniu 31 marca 2011 roku. W odpowiedzi pozwana podtrzymała swoje stanowisko.

W procesie naprawy przedmiotowego pojazdu należało zakwalifikować do wymiany zderzak tylny, pokrywę tylną szybę tylną, listwę ochronną klapy tylnej, natomiast do lakierowania pokrywę bagażnika, zderzak tylny, osłonę środkową i lewą zderzaka tylnego. Wartość pojazdu R. o nr rej. (...) w stanie sprzed kolizji z dnia 3 sierpnia 2010 roku wynosiła 11.700 zł brutto. Natomiast jego wartość w stanie uszkodzonym dla tych samych warunków rynkowych wynosiła brutto 6800 zł. Koszty naprawy pojazdu w zakresie uszkodzeń związanych z kolizją z dnia 3 sierpnia 2010 roku w warsztacie naprawczym autoryzowanym przez producenta pojazdu oraz przy użyciu nowych, oryginalnych części zamiennych pochodzących z dystrybucji producenta pojazdu, przy uwzględnieniu stawek i cen obowiązujących w dniu 3 sierpnia 2010 roku wyniosłaby 10.509,14 zł brutto. Naprawa przeprowadzona w powyższy sposób (przy zastosowaniu części nowych oryginalnych) nie spowoduje wzbogacenia powódki.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy, odwołując się do treści art. 436 § 2 k.c. w zw. z art. 822 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) uznał wniesione powództwo za uzasadnione w całości.

Zdaniem Sądu Rejonowego, w niniejszej sprawie niesporne pozostawało, że doszło do kolizji drogowej, w wyniku której stanowiący własność A. H. samochód został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Przesłanką powstania po stronie zakładu ubezpieczeń obowiązku odszkodowawczego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej była odpowiedzialność

ubezpieczonego za wyrządzoną szkodę. W rozpoznawanej sprawie nie stanowiło także sporu, że w wyniku kolizji poszkodowana doznała uszczerbku majątkowego, związanego z koniecznością poniesienia wydatków na usunięcie uszkodzeń. Spór dotyczył natomiast wysokości szkody i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron, co do wysokości koniecznych kosztów naprawy pojazdu i wyceny wartości pojazdu należącego do powódki.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Wnioski sformułowane przez powołanego biegłego były w ocenie Sądu wyczerpujące i spójne. Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Opinia biegłego była sformułowana w sposób precyzyjny, a konkluzje w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione i powiązane z przedstawionym w opinii procesem rozumowania. Ze sporządzonej przez biegłego opinii wynikało zaś jednoznacznie, że przy uwzględnieniu wszystkich danych dotyczących uszkodzonego samochodu, w tym dotyczących daty pierwszej rejestracji i przebiegu pojazdu, wyposażenia dodatkowego oraz powłoki lakierowej wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu na dzień 3 sierpnia 2010 roku, tj. na dzień zaistnienia szkody, wynosiła 11.700 zł. Koszt naprawy tego pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych i przyjęciu średnich obowiązujących na terenie S. stawek za prace naprawcze w dostatecznie dobrze wyposażonych zakładach naprawczych – 95 zł netto za prace mechaniczne i blacharskie, 105 zł za prace lakiernicze wyniósłby 10.509,14 zł brutto. Mając na względzie okoliczność, że żadna ze stron sporu nie zgłosiła jakichkolwiek zarzutów do przytoczonej opinii biegłego, Sąd ocenił ją jako całkowicie przekonywającą i przy jej uwzględnieniu poczynił istotne w sprawie ustalenia w zakresie stanu faktycznego.

Akceptując wyliczenia biegłego w zakresie wyceny wartości przedkolizyjnej pojazdu oraz wartości koniecznych prac naprawczych w pojeździe Sąd za oczywiście nieuzasadniony uznał pogląd pozwanej o nieopłacalności naprawy pojazdu. Ostateczny koszt naprawy tego samochodu nie przekroczył bowiem wartości przedkolizyjnej pojazdu, co uprawniało do stwierdzenia, że rozliczenie szkody w pojeździe powinno nastąpić zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, wyrażoną w art. 361 § 1 k.p.c., nie zaś jak wskazywała to pozwana poprzez zakwalifikowanie powstałej szkody jako tzw. szkody całkowitej.

W związku z tym pozwana zobowiązana była wypłacić odszkodowanie liczone na podstawie kosztów przywrócenie pojazdu do stanu sprzed powstania uszkodzeń kolizyjnych. Koszt naprawy pojazdu wynosił zgodnie z wyliczeniami biegłego 10.509,14 zł brutto (8614,55 zł netto). W ocenie sądu oszacowanie kosztów naprawy w sposób wskazany w opinii pozwalało zaś w sposób adekwatny i zgodny z wytycznymi zawartymi w art. 363 k.c. ustalić wysokość szkody. Pozwana wypłaciła do tej pory powódce kwotę 3729,54 zł. Suma niezbędna do uzupełnienia świadczenia do należnej wysokości wynosiła zatem 6779,60 zł.

W kwocie odszkodowania uwzględnić ponadto, w ocenie Sądu, należy udokumentowany przez powódkę wydatek związany ze sporządzeniem kalkulacji naprawy przez rzeczoznawcę samochodowego na kwotę 427 zł. Wysokość kosztów sporządzenia tej kalkulacji nie była kwestionowana przez stronę pozwaną, a nadto została udokumentowana fakturą nr (...) z dnia 30 grudnia 2010 roku. Żądanie powódki zwrotu kosztów opinii rzeczoznawcy jest w ocenie Sądu Rejonowego uzasadnione. Kalkulacja ta bowiem pozostawała w związku przyczynowym ze szkodą, tym bardziej, że ekspertyza wykonana na zlecenie powódki tylko w nieznacznym stopniu odbiegała od kosztów wyliczonych w opinii biegłego sądowego. Sama kalkulacja umożliwiła zaś powódce ustalenie, iż naprawienie uszkodzeń powstałych w pojeździe powinno się odbyć według zasady ogólnej zgodnie, z którą poszkodowany ma prawo do wyboru sposobu naprawienia szkody.

O odsetkach za opóźnienie Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., a także art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W okolicznościach niniejszej sprawy 30 dniowy termin liczony od zawiadomienia o szkodzie, czyli od dnia 4 sierpnia 2010 roku, upłynął z dniem 3 września 2009 roku. Pozwana nie wypłaciła wszakże w powyższym terminie należnego odszkodowania, stąd od dnia 4 września 2010 roku pozostaje w opóźnieniu z jego wypłaty i od tej daty zasadne było żądanie zapłaty odsetek.

W przedmiocie żądania odsetek za opóźnienie od kwoty 427 zł od pozwanej Sąd miał na uwadze dyspozycję art. 455 k.c. Powódka powoływała się na wezwanie do zapłaty z dnia 23 lutego 2011 roku. W piśmie tym pozwanej został wyznaczony 7 dniowy termin do zapłaty od chwili otrzymania jego wezwania, które to doręczenie pozwanej miało miejsce w dniu 31 marca 2011 roku. Z tych też względów wymagalności roszczenia co do kwoty 427 zł należało uznać dzień po upływie 7 dni od otrzymania niniejszego wezwania do zapłaty przez pozwaną, a zatem od 8 kwietnia 2011 roku i od tej też chwili należało zasądzić odsetki, jak też Sąd orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł w pkt. 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. W rozpoznawanej sprawie powódka okazała się stroną wygrywającą sprawę w całości, co dawało podstawę dla obciążenia pozwanej całością poniesionych przez stronę powodową kosztów postępowania. Na poniesione przez powódkę koszty składała się łączna kwota 2612,90 zł (opłata od pozwu – 252 zł, koszty sporządzonej przez biegłego opinii – 1143,90 zł, kwota 1200 zł uiszczona tytułem wynagrodzenia radcy prawnego (w wysokości określonej na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1349 ze zm.) oraz kwota 17 zł uiszczona tytułem opłaty skarbowej od udzielonego radcy prawnemu pełnomocnictwa.

W pkt 3 wyroku, działając na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zmianami) mając na uwadze wynik procesu Sąd nakazał pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 109 zł tytułem nie uiszczonych kosztów sądowych. W związku z rozszerzeniem przez stronę powodową powództwa powstał obowiązek wniesienia opłaty uzupełniającej od pozwu, w oparciu o art. 130³ § 2 k.p.c. w kwocie 109 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana i zaskarżając wyrok w części, tj. w zakresie punktu 1 - co do kwoty 970,46 zł oraz w punktach II i III w stopniu w jakim nie uwzględnia częściowego oddalenia powództwa, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 970,46 zł, stosunkowe rozdzielenie obowiązku poniesienia kosztów procesu oraz zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów sądowych według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za postępowanie apelacyjne.

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji:

1. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia: art. 233 § 1 k.p.c. wyrażające się w dowolnej, a nie swobodnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i w konsekwencji bezpodstawne przyjęcie, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz powódki jedynie 3729,54 zł, choć ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie i bezsprzecznie wynika, że pozwana wypłaciła powódce kwotę 4700 zł;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, wyrażający się w przyjęciu, że pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła na rzecz powódki jedynie 3729,54 zł oraz przyznała dopłatę w kwocie 907,46 zł choć ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie i bezsprzecznie wynika, że pozwana wypłaciła powódce tytułem odszkodowania kwotę 4700 zł;
3. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią wydanego w sprawie wyroku polegającą na zasądzeniu przez Sąd na rzecz powódki kwoty 7202,60 zł pomimo ustalenia (choć również obarczonego błędem), iż pozwana poza kwotą 3729,54 zł przyznała dopłatę do odszkodowania stanowiącą równowartość podatku VAT.

W ustosunkowaniu się do apelacji, na rozprawie apelacyjnej w dniu 11 kwietnia 2014 roku, powódka wniosła o oddalenie apelacji i zakwestionowała wypłatę na jej rzecz kwoty 970,46 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadną.

Sąd Okręgowy podziela podniesione w apelacji zarzuty.

W szczególności Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwana wypłaciła powódce obok bezspornej kwoty 3729,54 zł, także kwotę 907,46 zł, gdy tymczasem ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż kwota dopłaty wynosiła 970,46 zł. Jak wynika z zlecenia wypłaty z dnia 20 stycznia 2011 roku (k.69) taką właśnie kwotę pozwana poleciła wypłacić powódce obok poprzedniej wypłaty w kwocie 3729,54 zł.

W tym miejscu podkreślenia wymaga, że okoliczności tej powódka w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji w żaden sposób nie kwestionowała. Co więcej treść zaoferowanego na tą okoliczność przez pozwaną ww. dowodu nie może pozostawiać żadnych wątpliwości, albowiem skoro podjęta została decyzja o dopłacie odszkodowania, w części dotyczącej podatku VAT, która została skierowana do realizacji przez służby księgowe pozwanej, to należy przyjąć, że kwota ta trafiła do powódki. W tych wszystkich okolicznościach zarzuty podnoszone obecnie przez powódkę muszą być potraktowane jako sformułowane wyłącznie na użytek jej stanowiska procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Wyliczając należne powódce odszkodowanie, Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił okoliczności, że powódce wypłacona została w dniu 20 stycznia 2011 roku dodatkowo ww. kwota 970,46 zł. Skoro zaś odszkodowanie należne powódce zgodnie z ustaleniami opinii biegłego wynieść powinno 10.509,14 zł i powódce wypłacono kwotę łącznie 4700 zł, to zasądzone odszkodowanie wynieść powinno 5809,14 zł.

Kwotę tą powiększał koszt ekspertyzy prywatnej. W tym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji nie został zaskarżony.

Łączna wysokość odszkodowania wynieść powinna, zatem 6236,14 zł.

Biorąc pod uwagę powyższe, na podstawie art. 386 § 1 kpc, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6236,14 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 5809,14 zł od dnia 4 września 2010 roku i od kwoty 427 zł od dnia 8 kwietnia 2011 roku i w pozostałej części oddalił powództwo.

Konsekwencją powyższej zmiany zakresu uwzględnienia powództwa była również zmiana w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Powódka wygrała proces w około 86 %, ponosząc jego koszty w łącznej wysokości 2612,90 zł. Pozwanej zaś utrzymała się ze swoim żądaniem w pozostałych 14 % i poniosła koszty procesu w wysokości 1217 zł.

Stąd, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 100 kpc, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2076,71 zł.

W zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych - w postaci opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, Sąd orzekł według powyżej wskazanych zasad, w uwzględnieniu wyniku postępowania, na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w zw. z art. 100 kpc.

Wreszcie orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 108 § 1 kpc, przy uwzględnieniu konieczności uznania powódki za przegrywającą to postępowanie w całości i wysokości jego kosztów poniesionych przez pozwaną, w postaci opłaty od apelacji i wynagrodzenia pełnomocnika procesowego.